

ЧЕРВОНА СЕРІЯ

АННА БУРБАН

НЕ ЙДИ

ХАРКІВ
«ФОЛІО»

Жовтень 2021 КОЛОМИЯ

Гілля шурхотіло під ними, листя чіплялося до шкіри, залишаючи легкі подряпини. Ігор тримав Софію за стегна міцно, не дозволяючи віддалитися. Його рухи були наполегливими. Від тієї сили вона не стримала крику.

— Білочок розлякаєш, — шепнув на вухо, чим розсмішив жінку.

— Головне, аби ти не злякався, — відповіла залитим щастям голосом.

Ні вагітність, ні материнство, ні переїзд зі Львова до Коломиї не зменшили потягу — Софія жадала Ігоря. А особливо тепер, коли насувалася темінь повномасштабної війни. Жінка придумала собі, що, завагітнівши вдруге, відверне рішення чоловіка повернутися до війська. Якщо Мартуся змінила його, то хіба друге дитя не зможе зробити того самого? Ідея кохатись у лісі під прикриттям полювання на гриби належала саме їй. Ігор підтримав, бо хіба спраглий чоловік не підтримає ще однієї нагоди отримати задоволення?

Ігорю не подобалося кохатися без захисту. Не те щоб він не вмів контролювати себе — умів, але надто боявся за Софію, адже доньці майже два й народилася вона за допомогою кесарського розтину. Наступна вагітність була б занадто ранньою для здоров'я коханої. Проте й не заперечував, що входити в гаряче тіло та закінчувати в неї — це вкрай спокуслива вершина.

— Завершимо вдома.

Ігор полоскотав вухо щетиною та вийшов із Софії. Звісно, вона була задоволено-розчарована, адже оргазм не означав вагітності. Хоч точно означав, що Ігор дбає про її задоволення.

• • •

Коли вони поверталися до Коломій з лісу, місто здавалося величезним, шумним і брудним. Надто залюдненим після спокою лісу. Кілька годин поміж столітніх дерев швидко навертало в інший вимір свідомости.

— Як з'їздили? — спитала Любов Іванівна, тримаючи Мартусю на руках.

— Нормально, — відповіла Софія.

— Продуктивно, — із легкою усмішкою сказав Ігор.

— Мала завдавала клопоту? — спитала молода матуся, забираючи доньку, яка щиро тягнулася на ручки.

— Та яке. Вона янголя. Ріжки лише від тата.

Софії вкрай пощастило зі свекрухою. Вони були солідарні в питанні важкості характеру Ігоря. І в тому, що йти воювати знову вже немає сенсу: жодна з них не витримає болю. Якщо не відсутности, то втрати.

• • •

Тієї ночі вони продовжували те, чого не закінчили в лісі.

Софія вмостилася на коханому й відчувала всю пружність його жадання. Проте в мить, коли пік був ось-ось, Ігор обм'як. Вона надіялась, що це через оргазм, але ні — через біль у серці.

Знов тиск та серце ввірвалися в їхнє задоволення. І вкотре поселили у Софії страх за життя коханого. Треба

вирішувати якомога швидше проблему лікування, бо через гординю Ігоря жінка могла втратити і чоловіка, і батька доньки.

Жовтень 2021

ЛЬВІВ

«Креденс» у Львові — це заклад із мережі практично ідентичних між собою кав'ярень. Різняться вони здебільшого локаціями й тими, на перший погляд, непомітними унікальностями, які кожне місце народжує довкола себе. Софія не вважала його улюбленим — радше просто зручним.

Кінець жовтня 2021 року був специфічним та напруженим, тож для вимушеної ранкової кави краще не експериментувати, а обрати те, що вже знайоме. Головна запорака частого перебування жінки в «Креденсі» — відносна близькість до кардіологічного центру на Кульпарківській. Саме кардіологічного, адже на тій вулиці функціює інший славнозвісний медзаклад. Ігорю туди ще не час. Принаймні так міркувала жінка.

Софія хвилювалася за здоров'я коханого: його стан коливався, мов на американських гірках. Українська жінка, як амазонка, може вибороти незалежність, проте серце розривається, коли дорогі люди страждають. Власне, серце турбувало Ігоря давно. Як і шлункові болі. Як і нескінченні нервові зриви. Певний час Софія пов'язувала ті стани зі специфікою роботи. Потім — із вагітністю та переїздом до Коломиї, що супроводжувався важкою адаптацією. Відтак — із народженням доньки. Проте коли Ігор буквально млів під час сексу, зрозуміла, що причина таїться не в її оптиці, а в його тілі. Жінка ледь вмовила чоловіка звернутися

за консультацією. Звісно, що довелося напружити батька, щоб потрапити до «найкращого з найкращих» лікарів. І їй вдалось. Не без маніпуляцій Мартою.

«Дивись, яка вона крихітна. Дивись, як вона схожа на тебе. Ти їй потрібен».

«Татусю, я не заради Ігоря прошу, а заради твоєї онуки», — ось що спрацьовувало на відмінно. Завдяки материнству, переїзду та співжиттю з ветераном Софія опанувала нові навички та відкрила такі грані характеру, про існування яких не здогадувалась.

П'ючи гіркий фільтр, Софія зрідка підводила очі й розглядала людей навколо. Донька бавилась у дитячому куточку, захоплено крутячи приколи на бізборді. У майже дворічкі енергії вистачало на трьох: Софію, Ігоря та свекруху.

Люди. Господи, як вони бісять Софію своєю манірністю, зверхністю, невизначеністю гендеру. У дитячому куточку гепнуло, тож матуся перевела погляд і випадково звернула його на людину навпроти. Вона не розуміла, жінка це чи чоловік. За секунду постать підвелась, і стало зрозуміло: жінка пішла до вбиральні. *«Бо вагітна»*, — подумала Софія. Поки чоловіки ще не привласнили собі сакральности народження дитини.

Більше Софію лякало те, що дедалі глибше ставала коломиянкою. Жінка зауважувала це в словах, думках, реакціях й не усвідомлювала до кінця, добре це чи погано. Наразі це факт, що оселився в ній.

— Я вже тут, — сказав Ігор до Софії, яка ледь не вдавилася кавою, бо поміж думок сфокусувала увагу на доньці.

— Те твоє тихе підкрадання мене до інфаркту доведе.

— Не смішно.

«І недоречно», — подумала.

- Що лікар сказав?
- Буду жити — це головне.
- Призначив щось?
- Так, на кілька тисяч.
- Купив?
- Нирку продам, та й куплю.
- Знову ти про гроші.
- Та все добре. Буду жити. Це головне. Чого ти починаєш?

Ігор підійшов до доні, опустився на коліна, і вони разом крутили бізиборд. Після ідеальної картини Софія припинила закочувати очі. Ігор умів розтопити її серце, хоч мав доволі хворе своє.

• • •

Дорога зі Львова до Коломиї займає приблизно чотири години в один бік що авто, що потягом. Якщо нестися мов скажений, то можна долетіти набагато швидше. Але чи варто? Софію дуже закачувало як ззаду, так і на передньому сидінні.

— Може, ти вагітна? — чи то з підколом, чи то серйозно питав Ігор.

— Іди в сраку, — як правило відповідала жінка. Наразі їй було не рекомендовано вагітніти через імовірність розриву шрамів. Проте операція залишила не лише шрам. Вона загострила неприйняття власного тіла, яке видавалося то надто важким, то надто довготелесим, то обвислим, то роздутим. Жінка вже й забула, коли востаннє адекватно сприймала себе. І чи мала такий досвід узагалі.

Кесарський розтин залишив слід, який бува давався ознаки залежно від погоди. Додав невпевнености в собі

як у жінці. Софія так сильно хотіла, щоб Ігор пізнав таїнство народження доньки повною мірою, що була ладна пожертвувати собою, аби не погоджуватися на операцію.

— Хочеш кави? — спитав чоловік дорогою між Галичем і Рогатином.

— Хочу, — відповіла, не відриваючись від вікна.

Її голос, присмачений показною образою з дрібкою надії на те, що Ігор питає, що сталося, звучав по-дитячому. Жінка досі не розуміла, що чоловіки не вловлюють натяків і зовсім не вміють читати чужі думки. Донька спала в автокріслі, що дало подружжю кілька миттєвостей для двох. Цим вартувало скористатися, зав'язавши розмову чи ініціювавши близькість. Обставини змушували Софію провести час за з'ясуванням: чи то незадоволеної емоційної потреби, чи то стосунків.

— Слухай. Ну ти не маєш коли? — обурювався Ігор, сьорбаючи лате.

— А коли? То ти не маєш часу, то ти втомлений, то ти в телефоні. Коли я маю з тобою говорити?

— Може, після дороги?

— Після дороги ти завжди втікаєш. А я лишаюся сама!

— Не сама. А з малою.

— І з твоєю мамою!

— Бля...

Мама Ігоря була дійсно мамою — мамою, яка розуміє, приймає, допомагає. Але вона була й іншою — мамою, яка контролює, захищає, засуджує. Як свекруха ніколи не лізла в справи подружжя. Але як жінку її цікавило абсолютно все. Любов усім еством уболівала за них — уже обох рідних дітей. Інколи це вболівання переходило межі. Але завжди свекруха ставала на бік невістки, бо знала, що син — персона

місцями мерзенна, уперта та не завжди права. А ще Любов просто хотіла, щоб онука росла в повній сім'ї, усвідомлюючи неминучість масштабів війни, а відтак — нестримне бажання сина знову стати собою.

Подружжя повернулось, коли вечір набрав обертів — восени смеркається раніше. Ігор завів малу до хати. Мама не питала подробиць — побачити обличчя Софії з вікна коридору було достатньо. І те, що невістка залишилась в авто, підтверджувало гіпотезу.

Жінка забрала онуку й наказала:

— Іди мирись.

— Я...

— «Я» — остання буква абетки. «Я» було до одруження й народження Марти. Ти мене почув?

— Почув.

Ігор сів за кермо й рушив до центру. Чоловік розраховував, що погодувати дружину буде вдалим варіантом вгамувати гнів.

— Я не голодна.

— Сонечко...

— Шо, бляха, «сонечко»?

— Не сварись.

— Я не сварюсь. Ти — безвідповідальний.

— І в чому я безвідповідальний? — запитав Ігор й пильно дивився в очі своєму сонечку.

Софія хотіла налетіти на чоловіка з обвинуваченнями у переїзді як елементі вибору й жертвовності, обмеженні у фінансах, особистому застої в кар'єрі. Але схаменулась. Бувало, що в моменти гніву й сварок Софія кидала обручку в Ігоря, бо таїла таку глибинну образу, яка не мала меж — вона була безмежжям. Сьогодні, коли дорогою до Коломиї

загуглила перелік того, що лікар написав у висновку, та прикинула вартість лікування, вирішила схаменутися та проковтнути біль:

— У тебе надто хворе серце, шлунок та судини, щоб я говорила все, що думаю.

Цього було достатньо. В очах було надто багато болю, страху й нерозуміння, що робити далі й куди бігти, щоб урятувати коханого. Софії вартувало навчитися давати йому свободу: робити щось самостійно, дати простір дій, бути чоловіком, замість того, щоб навішувати на нього свої материнські очікування.

Лютий 2019 КИЇВ

Софія терпіти не могла день свого народження. Батьки купували — саме купували, а не дарували — те, що згодиться й буде корисним, хоча мали матеріальну базу, щоб подарувати доньці те, чого вона насправді хотіла. Вона не мала близьких подруг ні в школі, ні в універі, щоб запрошувати на свято. Однією з причин було те, що батьки не хотіли бачити чужих дітей у домі.

Лютий, як правило, важкий місяць: ні холодно, ні тепло, а мерзенно. Особливо під ногами, а в Коломиї зразка 2019 року поготів. Калюжі — мало не автентичний генокод міста, без яких ландшафт не мав би унікальності. Львів у лютому теж не Балі чи Лісабон — сірий, скутий, оповитий мрякою. Навіть філіжанка кави з наливкою не сприяє святу душі.

Софія вмовила себе й зрештою погодилася поїхати до столиці, хоча насправді зовсім цього не хотіла. Ще більше

не хотіла зустріти день приходу на світ ані у Львові, ані в Коломиї. Нагодився тренінг для адвокатів, а разом із ним і чимала сума від батька як подарунок. Треба витратити її на щось корисне, і тим корисним стала поїздка в Київ. Так Софію не буде гризти «щось» за недоречно витрачені кошти, і так вона має залізне алібі не святкувати свої уродини з батьками.

Жінка прокинулася вдосвіта, щоб прийняти душ та вкласти волосся. Ігор сопів, укрившись ковдрою. Попри застуду, він поїхав-таки із Софією, яка понад усе бажала не робити макіяжу, а притулися до спини коханого й мацати його принади.

Ігор був найбільшим подарунком. І не через брак грошей на щось інше, а тому, що саме його жінка найбільше бажала. Головне, що є він — спокійний, який приймає пігулки, який обіймає, а не унітаз через спазм, що супроводжувався блювотою. Цей був перший довгий етап реабілітації, який вони проходили вдвох.

Софія звикла до пишних букетів. І так, їй дещо дошкуляло, що ранок не пахнув трояндами. Але поряд із тим і глибоко байдуже. Заради неї Ігор змінив професію і став адвокатом, розпочав лікування та ненависні сеанси в психотерапевта. Контролює себе та викидає агресію в спорт і секс, а не в крики й биття предметів. Йому треба дати час, незважаючи на нетерплячку Софії. У нього треба вірити, попри те, що жінка теж потребувала віри в себе.

Дивлячись на місто вічних вогнів після ночі любовців, Софія бажала, аби та не перетекла в день, воліла не плентатись у метро на непотрібний для неї тренінг. Тут, у столиці, жінка була відверта із собою і з Ігорем. Вона хотіла його,